

Bäverbygge i Remmarån inne i byn. Utefter ån finns ett antal bebodda bäverhus, och den arbetsamme gynnaren har på en längre sträcka haft storavverkning.

Bäverfångst

Bävaren gick samma öde tillmötes som vildrenen, d. v. s. fullständig utrotning. Nu har den åter invandrat och finns icke endast i Gide älv utan även i ett antal bivattendrag, t. ex. Flärkån och Remmarån, där den avverkar lövskog och bygger bäverhus allt vad den hinner.

Ett av de effektivaste fångstmetoderna skedde med grovmaskiga bävernät, som utsattes i närheten av bäverhusen. Det berättas, att en nybyggare på en gång fick sju bävrar i nätet. Holger Sjögren i Remmarån berättar, att i hans hem har funnits sådana nät. Hans morfar, Salomon Sjöberg, brukade nämligen fånga bäver i Remmarån.

Anledningen till att bävern förföljdes så skoningslöst var, att den representerade ett stort penningvärde. Under Gustav Vasas tid betingade ett bäverskinn 10 mark, vilket var ungefär detsamma som för ett bra björnskinn. Under 1600-talet betalades 3-4 mark för ett bäverskinn, d. v. s. mer än för ett björn-, varg- eller korsrävsskinn. Det dyrbaraste hos bävern var dock bävergällan, som avsköts från körtlar. Den användes inom naturmedicinen mot olika sjukdomar, t. ex. ögonsjukdomar, pest och epidemiska sjukdomar. En sådan undermedicin var naturligtvis dyr, och därför jagades djuret skoningslöst, tills utrotningen var ett faktum. Man åt också bäverköttet, vilket lär ha påmint om svinkött.

Innan författaren övergår till att berätta om fångstgroparna satt i relation till jakten, ägnas följande kapitel åt